

MRTVOLA V KUFRU

Život začíná, když děti vypadnou z domu a chcípne pes, praví stará moudrost. Pro majora Šintáka očekávaná doba ne a ne začít. Děti se odstěhovaly před půl rokem a jezevčík Pinda, třetí v pořadí, odešel na věčnost před měsícem. Nenastala ovšem žádná pozorovatelná změna. Snad za to mohla majorova paní Marie. Asi o staré moudrosti neslyšela.

„Zase čučíš do papírů a nikam se nemůžeme přes neděli hnout!“ – vyčítala pravidelně, i když marně. Momentálně nemohla překousnout, že manžela postihla psí služba. Ta spočívala v nuceném pobytu v místě bydliště, navíc v pohotovosti. Přesně jako uvázaný u boudy. Přitom minulý víkend držel regulérní službu. „Jsi workoholik!“ Snadné si ulevit, těžko se bránit.

„Marie, já nemůžu za to, že se ouřadové množí jako králíci, a každý se zmůže leda na formuláře. Někdy je vyplnit musím. Kruci, nemusíš trčet doma. Svolej ten svůj babinec, najdi si kroužek vyšívání nebo zpívej ve sboru.

Když se ti nelíbí katolický, zkus českobratrský.“ Marii děti scházely, protože neodmlouvaly, stejně jako Pinďa. Na toho se dalo alespoň křiknout. Ostatně i to zvíře mělo větší pochopení, atmosféra domácnosti nevyhnutelně směřovala k hádce. Naštěstí se ozvalo vysvobozující zvonění služebního mobilu.

Tentokrát se trefil do slušné hodiny, i když daleko spíš si vybíral dobu nevhodnou. Často se ozýval v polovině nedělního oběda, spolehlivě odhadl dobu majorovy koupele, a ze všeho nejraději zvonil v noci.

„Je to tady,“ prohlásil vysvobozený a praštil svazkem formulářů. Třemi skoky se ocitl ve svém pokoji, manželka si nestačila všimnout, kdy začala hovořit do prázdna, major Šinták si již nazouval boty v předsíni. „Tak se tady měj, mrtvola v kufru!“ pokynul spokojeně z mezery zavíraných dveří. Před domem řidič služebního vozu stihl čtyři šluky a musel cigaretu zahodit.

„Kam to máme?“

„Na ředitelství, nic horkýho,“ pokrčil řidič rameny, „poslali nám to od Rudný. Nikdo nic přesnýho neví.“

Měl pravdu, půl stránka předběžného výsledku, která vylezla z tiskárny, poslaná ze zapadlé obecní služebny, skoro nic neříkala. Naštěstí přišla i živá příloha – ve výsledkové místnosti se neklidně vrtěl chlap v obleku. Na první pohled suchar, na druhý pohled úředník. Nikdy nepodceňujte první pohled, je správný.

„Dobrý den,“ major přikráčel ke stolu s napřaženou pravicí, „jsem major Šinták.“

„Já jsem magistr Ervín Kalač, zaměstnanec pojišťovny.“

„Tak vás vítám, pane magistře, přišly s vámi dost nejasné papíry. Co se vlastně stalo? Než to začneme luštit.“

„Já jsem nevinný. Nechápu, jak se mohla mrtvola dostat do kufru mého vozu.“

„Kde se vám ta divná nepříjemnost přihodila?“

„Na chalupě. Máme takovou pastoušku mezi Rudnou a Drahelčicemi. Otevřu kufr a nestačím zírat. Ležel mi tam neznámý chlap. Nejdřív jsem si myslel, že jde o nějaký kanadský žertík přátel mojí bejvalky, ale dcerka studuje medicínu. Sáhla mu na tep, a on tam ležel už studený. Úplně jsem se rozklepal, tak souseď zavolal policii. Víc nevím, jsem nevinnej!“

Majora zaklínání se nevinností nepřesvědčilo ani o milimetr – léta zkušeností. Přesně taková prohlášení jsou denní mantrou drtivé většiny obviněných. I při zcela prokazatelném a nepochybném obvinění se cítí čistí jako okvětní lístky lilie, oběť jim přece třikrát naběhla na nůž při krájení chleba a týlem se pak udeřila o nohu stolu.

Major se snažil porozumět každému slovu, samozřejmě i tomu nevyřčenému, ale i přes to, že mu dotyčný nebyl ani trochu sympatický, na první pohled ho mohl jako pachatele vyloučit. „Víte, předběžné ohledání ur-

čuje dobu úmrtí na dobu před dvaceti hodinami. Co se dělo s vaším vozem za poslední den?“

„Někdo mi tam musel tu mrtvolu podstrčit. Ale s tím vozem se toho zase tolik nedělo, moc jsem toho nena-
jezdil.“ Muž se odmlčel a pak se na majora podíval takřka
prosebně.

„Neměl byste pivo? Od rána se na něj těším, ale ne-
mohl jsem.“

„A proč jste nemohl?“ Majorova taktika záplavy drob-
ných otázek měla za úkol otupit pozornost vyslýchaného.

„Vždyť jsem řídil. A včera jsem přehnal pití, úplně se
mi lepší jazyk na patro. Tak bych prosil aspoň čaj. Do kýb-
lu.“ Jeden z přihlížejících asistentů se tiše vytratil, podí-
vat se do ledničky. Při návratu z úspěšné výpravy přivedl
doktora z prosektury.

„Kde máš toho nebožtíka, Arnošte,“ patolog se neza-
těžoval pozdravem, přímo se obrátil na majora Šintáka.
Magistr Kalač zatím dostal sklenici s vodou, na chvíli
přestal vnímat svět. Od rána se mu sice zdálo o orose-
ném püllitru, ale i voda mu přišla vhod.

„Vezou ho sem havrani a odtahovka se zapečetěným
autem. Jedou trochu pomaleji. Zatím tu mám jen pode-
zřelého.“ Doktor změnil směr pohledu, magistrovi rá-
zem zaskočilo, až si pobryndal bundu.

„Já jsem nevinný!“

„Ano,“ ujistil ho major Šinták, ovšem nepříliš pře-
svědčivě.

„Podívejte se na věc z mého hlediska,“ trval obviněný na své pravdě. „Kdybych byl pachatel, dokonce i kdybych jen tušil, co mám v kufru, tak jsem měl tisíc možností se mrtvoly zbavit. Zajel bych do lesíka nebo někam na smeták, a kdo by mě s tím dal dohromady? Co bych si ušetřil starostí?“ Další proud argumentace přerušilo zvonění telefonu. Dorazil přívěs s vozem a pohřebáči s nebožtíkem. Zadržený dostal čas na oddech a zůstal pod dozorem.

Majora iritoval způsob posláním oběti. Nemohl si prohlédnout místo činu, zdokumentovat podrobnosti a vyslechnout svědky.

„Arnošte, nebrblej,“ utnul stížnosti patolog. „Poslali ti případ jako v konzervě, to ano. Ale máš v ruce předběžný výslech svědků, touhle dobou bychom asi doráželi do Rudné a připravovali osvětlení a měli spoustu starostí, jestli nebude pršet.“ Využíval deset let převahy věkem i služebně.

Technici provedli rutinní identifikaci VIN čísla vozu, zdokumentovali všechny zvláštnosti, otisky prstů. Po nafocení situace došlo na kapsy mrtvého. Zcela prázdné, ani drobné. Jako poslední dostal prostor patolog s jaterním teploměrem a převzal nebožtíka do své péče. „Teď mi ho chlapi pomozte vypáčit ven.“